

Εἶτα δ' αὖτως :

— Προσοχή! δεξιᾶ! καθ' ὄλοκληρίαν!

Ὁ κυβερνήτης κατέρχεται πάλιν ἐν σπουδῇ· ἡ μηχανὴ σταματᾷ. μεγάλη ἐπέρχεται σιγὴ καὶ ἀκούεται μόνον ὁ ἤχος τῆς κινουμένης θαλάσσης. Οἱ ἄνδρες ἀπέθηκαν τὸ φορτίον αὐτῶν, ἐπὶ τῆς γεφύρας, ὅπως διόλου ἐμπρὸς ἐκεῖ ὀπόθεν ρίπτεται ἡ ἀγκυρα. Δύο ἐξ αὐτῶν ἔφερον μοχλοὺς. Τὸ σκάφος, κινούμενον ἐκ τῆς ὀρμῆς, ἦν εἶχεν, ὑπακούει εἰς τὸ πηδάλιον καὶ διαγράφει ἤρεμον καὶ εὐρεῖαν καμπήν.

Τότε ὁ κυβερνήτης, ἀποκαλυπτόμενος, διατάσσει τοὺς ἄνδρας αὐτοῦ νὰ πράξωσι τὸ αὐτό· ἀνοίξας δὲ βιβλίον, ἀναγινώσκει ὑπὸ τὸ φῶς δύο φανῶν τοὺς ὁποίους κρατοῦσιν ὑψηλά, βραχεῖαν εὐχὴν. Εἶτα κλείει τὸ βιβλίον, ποιεῖται σημεῖον καὶ πάραυτα ἀκούεται θόρυβος.

— Πλάφ!

Ἡ θάλασσα, διανοιγομένη, βρέχει δι' ἀφροῦ τὰς τοῦ σκάφους παρειάς. Κίνησις τις ἐπιγίνεται ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ ὅπου φωσφορισμοί, ἀλληλοσυγχρούμενοι, φωτίζουσι πρὸς στιγμὴν τὸ πτώμα, τὸ ὅποιον παρατηρεῖται βαθιζόμενον, ἐσκληρωμένον καὶ λευκὸν εἰς τὰ βῆθη τῆς ἀβύσσου. Κατόπιν ἐπέρχεται κῆμα, κυλεῖ, ἀπάγει αὐτὸ περαιτέρω καὶ προκαλεῖ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ἰχνῶν αὐτοῦ. Τὸ σκάφος εἰς τὸ ὅποιον ὑπολείπεται εἰσέτι ἀσθενὴς ὀρμὴ, ἀπομακρύνεται βαθμηδὸν τοῦ μέρους τῆς ταφῆς. Δὲν φαίνεται πλέον ἀφρὸς ἐπὶ τῆς θαλάσσης· οὐδὲν ὑπολείπεται τὸ ὑποδεικνύον ὅτι νεκρὸς εἶχεν αὐτόσε ριφθῆ.

Ἦδη δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ σκάφος τὴν πορείαν· οὐδεὶς φόβος πλέον μήπως τὸ πτώμα περιπλακῆ ἐν τῇ ἕλικι.

— Ἐμπρὸς! τὸ πηδάλιον πρὸς ἀριστεράν! καθ' ὄλοκληρίαν!

Τὸ σκάφος ἐπανέλαβε τὴν πορείαν αὐτοῦ· τὰ πάντα ἔληξαν. Ἡ γλιαρὰ νῦξ λάμπει πάντοτε, ἤρεμος, ἀδιάφορος. Ἐπὶ τῶν κεραιῶν τῶν ἰστών οἱ ἀστερισμοὶ ἐπιθέτουσι τὰ ἀποστίλβοντα διαδήματα αὐτῶν. Τὸ σκάφος ραθύμως ταλαντεύεται ἐν τῇ αὐρᾷ, ὡς μέγα θαλάσσιον πτηνόν.

Οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἀπέρχονται ἵνα κατακλιθῶσιν, εὐτυχεῖς ἐπὶ τῇ λήξει τῆς ἀγχαρείας αὐτῶν. Οἱ ἐπιβάται, λικνιζόμενοι ὑπὸ παραπλησίας ταλαντεύσεως, κοιμῶνται ὑπνον ἡσυχον. Καὶ τῇ ἐπιούσῃ κατὰ τὴν ἔγερσιν θὰ μάθωσιν ὅτι ὁ νεκρὸς ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν τὸ μεσονύκτιον καὶ ὅτι δὲν θὰ ταρξάσωνται πλέον ὑπὸ τῆς γειτονίας αὐτοῦ. Τὰ παιγνίδια, οἱ ἐπὶ τῆς γεφύρας χοροὶ θὰ ἐπαναληφθῶσιν.

— Ταλαίπωρος σύντροφος! Ἐνθυμέσθε, κυρία Τόμψον. . .

Πάντα ἦσαν τὰ μόνα, ἅπερ ἠδυνήθημεν νὰ εἰπώμεν εἰς ἑαυτοὺς κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τῆς ἐντεύξεως. Βεβαίως κατὰ τὴν γοητευτικὴν ἐκείνην νύκτα, προσηγγόμεθα ἀπέναντι ἀλλήλων, μετὰ καρδίας πλήρους ζήσεως καὶ τοῦ πνεύματος κατακλυζομένου ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ· αἱ ὥραι δ' αὐταὶ παρατεταμένων μέχρι τῆς αὐγῆς, μέχρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ὡραίων ἄστρων, ἐντεύξεων θὰ ἦσαν ἀναμφιβίλως ὥραι ἀπαραιμύλλου μεθυστικῆς ἀπολαύσεως!

Κατόπιν ὅμως τοῦ ἀπαισίου θεάματος, εἰς ὃ χωρὶς ποτὶς αὐτὸ ν' ἀναμένωμεν, εἶχομεν παραστῆ, ὅτε εἰρήθημεν μόνον, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ἐπὶ τῆς γεφύρας, ἀμφοτέροι τοσοῦτον εἶχομεν ἐπηρεασθῆ ἐκ συγκινήσεως ὥστε ἠδυνατοῦμεν ἄλλο τι νὰ ψιθυρίσωμεν ἢ τό: Ταλαίπωρε σύντροφε!

Διὰ κινήσεως λοιπὸν ταυτοχρόνου ἐπετρέψαμεν ἕκαστος εἰς τὸν ἡμέτερον κοιτωνίσκον, αἰσθανόμενοι φοβερὸν τῆς ψυχῆς πόνον, περισφίγγοντα τὴν καρδίαν ἡμῶν.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ.

Ἡ Μαρία-Ἀντωνέττα ἐστενοχωρεῖτο εἰ πέρ ποτε, ἡμέραν τινά, ἐν ταῖς βασιλικαῖς τελεταῖς τῶν Βερσαλλιῶν. Παρὰ τὰ περίξ τῆς κατοικίας τῆς βασιλίσσης μεγαλοπρεπῆ ἄλση, τὰ ρέοντα διαυγῆ ὕδατα, τοὺς μυθολογικοὺς ναοὺς, ἡ Μαρία-Ἀντωνέττα ἦτο μελαγχολικὴ. Καίτοι ἦτο βασίλισσα δὲν ἠδύνατο οὐδ'

ἐπὶ λεπτὸν νὰ ἀπολαύσῃ τῆς ἐλευθερίας, ἣν ἐπεθύμει. Τῇ ὀγδῶ ὥρᾳ, ἡ θαλαμηπόλος τῇ ἔφερε πάντοτε τὴν ἐσθῆτά της, εἶτα ἐλούετο, ἐδέχετο μικρὰς ἀκροάσεις, ἐκαλλωπίζετο, ἤκουε τὴν λειτουργίαν, ἐδείκνει ἐν μέσῳ θαλαμηπόλων καὶ ὑπηρετῶν κολάκων, περιστοιχιζομένη πάντοτε ὑπ' αὐλικῶν ἐχθρικῶς διακειμένων αὐτῇ. Τοιαύτη ἦτο ἡ μονότονος αὐτῆς ζωὴ. Ἡ βασίλισσα δὲν εἶχε γένειν εἰσέτι μήτηρ, ἠλπίζεν ὅτι οὐδέποτε θὰ γείνη, ἀλλὰ καὶ ἂν ἐγίγνετο, ἐγνώριζε κάλλιστα ὅτι τὴν ἡμέραν τῆς ἐλευθερώσεώς της, θὰ μετεχειρίζοντο αὐτὴν ὡς τὴν τελευταίαν δούλην τοῦ βασιλείου καὶ ὅτι οἱ αὐλικοὶ καὶ μέγα μέρος τοῦ λαοῦ θὰ εἰσέδουν εἰς τὰ δωμάτια αὐτῆς, με φωνὰς ψευδοῦς χαρᾶς εἰς τὰ χεῖλη, ὅπως διαπιστώσωσι τὴν ταυτότητα τοῦ νεογεννήτου καὶ ἰδίους ὄμμασι ἴδωσι τὰς ὠδίνους τῆς μητρός.

Ἡ κ. δὲ Νοάιγ καὶ ἡ κ. δὲ Μαρσάν ἦσαν αἱ αὐστηρότεραι φύλακες τῆς βασιλικῆς ἐθιμοτυπίας. Ἡ συναναστροφή τῶν γυναικῶν τούτων ἦτο διὰ τὴν βασίλισσαν διηνεκῆς βῆσανος, αἱ δὲ συμβουλαὶ τῶν αἰώνιον μαρτύριον. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἠσθάνθη εἰσέτι τὴν καρδίαν αὐτοῦ πάλλουςαν διὰ τὸ δροσερὸν καὶ ὡραῖον τοῦτο πλάσμα, ὅπερ, πρὸς ταῖς φυσικαῖς αὐτοῦ χάρισι, ἦτο πλήρης θεληγῆρων.

Ἡ ἀπόλυτος ἀγνότης εἶναι βεβαίως σπάνιον τι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἡ βασίλισσα ἦτο ἀγνή, ζῶσα δὲ ἐν ἐλευθερίᾳ, θὰ διετήρει μειδιήματα εἰς τὰ χεῖλη ἂν μὴ ἡ τυραννικὴ αὐλὴ ἐν ἧ ἔξῃ παρημποδίζεν αὐτὴν νὰ διέγῃ βίον ὡς αὐτὴ ἐπεθύμει.

Ἡ Μάρθα, μικρὰ θαλαμηπόλος αὐτῆς ἐκ Βρετάνης, ἐφαίνετο ὅτι ἐνόει τοὺς περισπασμοὺς τῆς βασιλίσσης, ἀλλ' ἡ ἐθιμοτυπία ἀπηγόρευεν αὐτῇ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν βασίλισσαν. Τὰ βλέμματα ὅμως, ἄτινα γλυκεῖα καὶ περίλυπος ἐρρίπτεν ἐπὶ τῆς Μαρίας-Ἀντωνέττας, προέδιδον τῷ ὄντι καρδίαν συμπάσχουσαν. Ἡσθάνετο ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐμπιστευθῆ τὰ πάντα εἰς τὴν μικρὰν ταύτην κορασίδα ἀσφαλέστερον ἢ εἰς πάντας τοὺς φίλους αὐτῆς τῆς αὐλῆς. Ἐκτοτε φιλία τις συνέδεεν αὐτὴν μετὰ τῆς θεραπαινίδος της. Ἡ φύσις εἴλκυε πρὸς ἀλλήλας τὰς δύο ταύτας νεαρὰς καρδίας, ἀλλὰ τὸ αὐστηρὸν καὶ ἀπαρασάλευτον τῶν ἐθιμοτυπιῶν μεγάλην μεταξὺ αὐτῶν παρενέβαλλεν ἄβυσσον, ἥτις ἔδει νὰ διαχωρίζῃ πάντοτε τὴν βασίλισσαν τῆς Γαλλίας τῆς ἀφανοῦς θεραπαινίδος.

Κατὰ τινὰ χειμερινὴν ἐσπέραν, μετὰ δεῖπνον ὀχληρότατον, ἡ βασίλισσα μετεκλέσατο τὴν Μάρθαν καὶ τῇ εἶπεν αὐστηρῶς:

— Τῇ ἐσπέρᾳ ταύτῃ, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, πρέπει νὰ ἔχῃς κρυφίως ἐτοίμην μίαν ἀμαζαν καὶ νὰ με συνοδεύσῃς εἰς Παρισίους.

Ἡ Μάρθα δὲν ἠδύνατο νὰ προβάλῃ ἀντίρρησην τινά. Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, ὡς σημεῖον συγκατανεύσεως καὶ ἀπεσύρθη.

Μετὰ δύο ὥρας, ἐνῷ ὁ ἄνεμος ἐσύριζε μεταξὺ τῶν δένδρων τοῦ Τριανόν καὶ ἐνῷ τὸ πᾶν ἐφαίνετο ἠρεμοῦν ἐντὸς τῶν διαφόρων περιπτέρων, ἡ βασίλισσα καὶ ἡ Μάρθα ἐξήρχοντο διὰ τινος τῶν θυρίδων τοῦ κήπου καὶ ἀνήχοντο ἐσπευσμένως ἐπὶ τινος ἀμάξης. Ὁ ἀμαξηλάτης ἐνόμιζεν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ὀδηγήσῃ εἰς Παρισίους δύο θεραπαινίδας. Ἡ νύξ ἦτο ὕγρα καὶ σκοτεινὴ, σταγόνες δὲ βροχῆς ἐπιπτον μετὰ πατάγου ἐπὶ τῶν παραθύρων τῆς ἀμάξης.

— Γνωρίζεις ποῦ πηγαίνομεν; εἶπεν ἡ βασίλισσα.

— Ἀγνοῶ τὰ πάντα, Μεγαλειοτάτη.

— Ἐχω ἐδῶ δύο δόμινα τὰ ὅποια θὰ περιβληθῶμεν πρὶν εἰσελθῶμεν εἰς Παρισίους. Θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν χορὸν τοῦ Μελοδράματος.

Ἡ Μάρθα ἀφῆκε φωνὴν ἐκπλήξεως.

— Μήπως σοὶ φαίνεται παράδοξον; ἐπανέλαβεν ἡ βασίλισσα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μάθῃς ὅτι ἐνίοτε ἔχω ἀνάγκην ἄλλης ζωῆς διαφόρου ἐκείνης ἣν διέγω ἐν Τριανόν. Ἡ βασίλισσα εἶναι πρὸ παντὸς γυνή, ἥτις δύναται νὰ ἀπολαύσῃ τῶν ἠδονῶν εἰς ἅς ἐντυφῶσιν οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων. Γνωρίζω ὅτι εἶσαι πιστὴ καὶ ἐξέμυθος, διὰ τοῦτο δὲ σὲ παρέλαβον.

— Ἡ Ἀ. Μεγαλειότης δύναται νὰ ἦναι βεβαία περὶ τῆς ἀποσιώσεώς μου, ἀλλ' ἐὰν ὁ βασιλεὺς ἔλθῃ, ὅπως ἴδῃ ὑμᾶς κατὰ τὴν νύκτα ταύτην καὶ δὲν εὕρῃ ὑμᾶς;

— Ὡ! ὁ βασιλεὺς! εἶπεν ἡ βασίλισσα μελαγχολικῶς ἀμα καὶ εἰρωνικῶς. Ἄλλ' εἶναι ἀδύνατον νὰ διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν τοῦ δι' ἐμὲ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν!

Ἡ Μάρθα ἔτρεμε ἀντὶ τῆς βασιλείας.

— Αἱ προσωπίδες εἶναι ἀρκετὰ παχεῖαι; ἠρώτησε τυχαίως ἡ Μάρθα.

— Ναί, υπέλαθεν ἡ Μαρία Ἀντωνέττα γελῶσα, τὰ δὲ ὀνόματα εὐρύτατα. Ὁ μᾶς ἐκλάθωσιν ὡς μικρὰς ἀνθοπώλιδας.

— Ἄς ἐλπίσωμεν τοῦτο!

Μετ' οὐ πολὺ ἐφθασάν πρὸ τῶν κίγκλιδων, μετ' ὀλίγον δὲ, ἐνῶ ἐξῶθεν ἐπιπτε ραγδασιότατη βροχὴ, εἰσῆρχοντο εἰς τὴν δευτέρην αἴθουσαν τοῦ Palais Royal, ὅπερ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖ ἐχρησίμευεν ὡς θεάτρον διὰ πᾶραστάσεις καὶ χοροῦς.

Αἱ δύο γυναῖκες περιελιγμέναι ἐντὸς τῶν δομῶν, προσωπιδοφοροῦσαι, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, ἔνθα εὕρισκετο πλῆθος ἀρκετῶν, γελωτοποιῶν καὶ λοιπῶν.

Ἡ ὀρχήστρα ἀνέκρουε τὸν τετράχορον, τὸ δὲ πλῆθος ἐκείνο ἐκινεῖτο τῆδε κῆκσις ὡς ποικιλόχρους μάζα. Ἀρκετὸς τις, κεκυρῶς, ἔχων τὰς χεῖρας ὀπισθεν, ἐζήτηε νὰ παρασύρῃ ψευδομαρκησίαν τινά, ἥτις προσεποιεῖτο τὴν μεγάλην κυρίαν. Ὁ Ἀρκετὸς ἐπὶ τέλους εἶπε πρὸς αὐτὴν δραξάμενος αὐτῆς ἐκ τῆς ὀφρῆς:

— Ἐμπρός! σὲ ἀπῆγω, βασίλισσά μου!

Ἡ Μαρία Ἀντωνέττα ἀνεσιρτήσεν, ἀλλ' ὁ θόρυβος οὗτος ἐθαλγεν αὐτήν. Ἐγέλα ὡς μικρὸν παιδίον, ἐνῶ ἡ Μάρθα, τούναντιον, ἔτρεμεν ἐκ φόβου ψιθυρίζουσα:

— Ὅποια ἀπερισκεψία!

Τὸ θορυβῶδες ἐκεῖνο πλῆθος, οἱ ζῶηροι χοροὶ, τὸ αἰκεῖον τῶν συνομιλιῶν, αἱ φωναὶ ζῶων, ἄς ἀπεμιμῶντο οἱ χορευταί, βεβαίως κατέθελλον τὴν βασίλισσαν! Ἐπήγαινε ἐκεῖ ἔνθα ἦγεν αὐτὴν ἡ φαντασία, ἐγέλα ἐλευθέρως, ἠδύνατο ἐλευθέρως νὰ ἴδῃ τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, ὅπερ ἐνόησε εἰς ἕκστασιν περιῆγεν αὐτήν, ὡς ὅταν παιδίον, μηδεμίαν τοῦ κόσμου ἔχον πειραν, ἴσταται καὶ ἐξίσταται, ἐκπέμπον φωνὴν ἐκπλήξεως.

Αἱ βρόχιτοι προκνέκρουον γκαθότταν τινά, ὅτε πλησίον στήλης τινὸς τὰς δύο γυναῖκας ἐπλησίασε προσωπιδοφόρος, φέρων ψευδῆ ρίνα, καὶ ὅστις ἐρρίνωσ καὶ μὲ τόνον νεαπολιτικὸν εἶπεν:

— Προσαλῶ τὴν μίαν τῶν δύο τούτων γυναικῶν εἰς τὴν γκαθότταν.

Δύο ξηρὰ «εὐχαριστῶ» ἠκούσθησαν.

Ὁ προσωπιδοφόρος ἐπέμενε.

— Ἐὰν αἱ ὠραῖαι αὗται γυναῖκες προὔτιμων τὸν τετράχορον, εἶμαι διατεθειμένος νὰ χορεύσω μετὰ μίξ ἐκ τῶν δύο.

— Ζητήσατε ἀλλαχοῦ, εἶπεν ἡ Μάρθα.

— Καὶ ὑμεῖς, μικρούλα μου, εἶπεν εἰς τὴν βασίλισσαν ἐμποδίζουσα αὐτὴ τὸν δρόμον.

Ἐκυψε πρὸς τὴν προσωπίδα αὐτῆς.

Ἡ βασίλισσα ἐκ τῆς προσπελάσεως ταύτης ἐνόησεν ὅτι ὁ προσωπιδοφόρος εἶχε πει.

— Ἀφήσατέ μας, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνέττα μετὰ σοβαρότητας.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ προσωπιδοφόρος ἠθέλησε νὰ ἐγγίσῃ τὴν ἀσφὺν αὐτῆς, ἐκείνη ἀπήντησε διὰ ραπίσματος. Τὸ ράπισμα ἦτο ἰσχυρότατον διότι κατέπεσε ἡ πρόσθετος ρίς τοῦ προσωπιδοφόρου.

— Διάβολε! εἶπεν ἐκείνος ἀναλαχμῶν τὸν γαλλικὸν τόνον ἀλλὰ θά μοι τὸ πληρώσῃ ἀκριβᾶ.

Πλῆθος συνηθροίσθη περὶ αὐτόν.

— Νὰ με ραπίσῃ ἐν μέσῳ τύσων χορευτῶν! ἀνέκραξεν ὁ ραπισθεὶς, νὰ ρίψῃ τὴν προσωπίδα μου! Ὅθ' σὰς δεῖξω ἐγώ!

Ὁ προσωπιδοφόρος προσεκάλεσεν ἀμέσως δύο ἀστυνομικοὺς ὑπάλληλους οἵτινες, ἀναγνωρίσαντες αὐτὸν ὡς πρόσωπον σημαίνον, ὑπεκλίθησαν.

— Ὁδηγήσατε τὰς δύο ταύτας γυναῖκας εἰς τὸν πλησιέστερον ἀστυνομικὸν σταθμὸν, διέταξεν αὐτοῖς καὶ κρατήσατε αὐτὰς μέχρι τῆς αὔριον.

Καὶ ἠθέλησε νὰ ἐκβάλῃ τὰς προσωπίδας τῶν γυναικῶν.

— Ἀλλὰ, πρὶν ἀναχωρήσῃτε, ἐκβάλλετε τὰς προσωπίδας σας.

Πλείστοι χορευταὶ παρενέβησαν ἐπιμόνως:

— Ἄ! Ἄ! κύριε, τὰς γυναῖκας δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἀποκαλύψῃς! Ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν ἦσαι, δὲν δύνασαι νὰ πράξῃς τοῦτο.

— Ἡ μία τούτων μὲ ἐράπισεν, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὴν συλλάβω.

— Σύλλαβε αὐτὰς, ἀπήντησεν ἕτερος προσωπιδοφόρος, ἀλλὰ σεβασμὸς εἰς τὸ ὠραῖον φύλον καὶ εἰς τὸ incognito.

Ἐνῶ ὁ προσωπιδοφόρος ἔδιδε τὰς ἀναγκαῖας ἀπαντήσεις εἰς τοὺς περικυκλώσαντας αὐτόν, οἱ δὲ ὑπάλληλοι ἐζήγουν τῆς αἰθούσης τὰς δύο γυναῖκας, ὑποτρεμούσας, ἡμιθιανεὶς ἐκ φόβου.

— Ποῦ μᾶς ὀδηγεῖτε; ἠρώτησεν ἡ βασίλισσα.

— Εἰς τὸν πλησιέστερον ἀστυνομικὸν σταθμὸν.

— Σὰς δίδομεν ἑκατὸν σκούδα, ἐὰν θελήσῃτε νὰ μᾶς ἀφήσῃτε ἐλευθέρως.

— Ἀδύνατον, κυρίαί, εἶπεν ὁ εἰς τῶν δύο φυλάκων. Δύνασθε νὰ συνεννοηθῆτε μετὰ τοῦ ἀστυνόμου τοῦ Σατελέ. Καθῆκον μας εἶναι νὰ ἐκθέσωμεν τὰ καθέκαστα εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας.

— Εἶναι πολὺ κακὸς, ἀπήντησεν ὁ ἕτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

ὑπὸ τοιαύτην συνοδείαν ἀφίκοντο μέχρι τῆς οδοῦ Ἀγίου Ὀνορέτου, ἐν τινι χαμηλῇ αἰθούσῃ, ὅπου οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι κατεγίνοντο παίζοντες χαρτία ἐπὶ κενῶν βαρελίων, ὑπὸ τὴν ἀνταύγειαν τῶν κηρίων. Ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ ἀστυνόμου τοῦ Σατελέ, ὅστις ἴσως εὕρισκετο εἰς τὸν χορὸν τοῦ μελοδράματος, οἱ δύο φύλακες ὑπέβαλον τὴν ἐκθεσίαν των εἰς τὸν λοχίαν τῆς ὑπηρεσίας, ὅστις ἔθικεν ὑπὸ ἐπιτήρησιν τὰς δύο γυναῖκας. Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἀπεσύρθησαν.

— Ἀποκαλύφθητε, διέταξεν ὁ λοχίας.

— Ἀδύνατον, ἀπήντησεν ἡ βασίλισσα!

— Τὰ ὀνόματά σας;

— Μάρθα καὶ Μαρία!

— Καθὼς λοιπὸν εἰς τὸ εὐαγγέλιον, νόστιμον τοῦτο! Διατί ἐραπίσατε τὸν ἀξιωματικόν;

— Μᾶς ὕβρισεν, υπέλαθεν ἡ βασίλισσα. Ἄλλως τε, ἦτο μεθυσμένος.

— Ὅφειλω νὰ σὰς κρατήσω ἐδῶ.

— Ὅφειλετε νὰ μᾶς ἀφήσῃτε ἐλευθέρως, ἀνέκραξεν ἡ βασίλισσα.

— Νομίζετε ὅτι τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ;

— Εἶμαι βεβαία. Σὰς παρακαλῶ μόνον νὰ μοι ἐπιτρέψῃτε νὰ σὰς ὁμιλήσω ἐπὶ τινὰ λεπτά μόνον.

— Ἄ! Ἄ! Μόνον! ἀνέκραξαν οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑπηρεσίας, γελῶντες μετὰ πονηρίας.

— Πολὺ καλῶς, ἀπήντησεν ὁ λοχίας, παραχθεις ὑπὸ τῆς ἐπαγωγῆς φωνῆς τῆς νεαρᾶς γυναικός.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.